

Изведнажъ предъ тѣхъ изскокна единъ ловецъ, дигна пушката си и, преди да види човѣка, гръмна.

— Бумъ!

Мечката подскочи толкова силно, че бабиниятъ внукъ се преметна и падна на земята. Ама торбата съ дрѣнкитѣ не изпустна.

Избѣга мечката, а ловецътъ се доближи до тоя незнаенъ юнакъ надъ юнацитѣ, който седѣше на гърба ѝ.

— Кой си ти, дето яздишъ мечки? — попита ловецътъ. — И кжде водѣше тая мечка?

— Кжде я водѣхъ ли? Разбира се, у дома. Но ти я подплаши съ пушката и тя избѣга.

— Брей! — учуди се ловецътъ. — Трѣбва да си голѣмъ юнакъ.

— Не само че съмъ голѣмъ юнакъ, ами и за царската дъщеря ще се ожения!

— За царската дъщеря ли? Вижъ това нѣма да бжде! — извика непознатиятъ ловецъ. — Никога това нѣма да бжде!

— Азъ пъкъ казвамъ, че ще бжде! — викна бабиниятъ внукъ. — Каквото баба каже, все се е сбждвало. Веднажъ каза, че ако изпустна стомната на камънитѣ, ще се счупи. Изпуснахъ я, и се счупи. Виждашъ ли, че всичко, което каже баба, се сбждва? А тя каза, че

ще се ожения за царската дъщеря.

— Не, това никога нѣма да се сбждне?

— Щомъ мислишъ, че никога нѣма да се сбждне, да се обзаложимъ. Ако не се ожения за царската дъщеря, ще ти дамъ половината отъ това, което имамъ. Ако пъкъ се ожения, ти ще ми дадешъ половината отъ това, което имашъ.

— А ти какво имашъ? — попита ловецътъ.

— Не виждашъ ли, една торба дрѣнки. Хемъ все зрѣли.

— Нѣмашъ много, — засмѣ се ловецътъ, — ама знамъ, че нѣма да се оженишъ никога за царската дъщеря, та затова съмъ готовъ да се обзаложимъ.

Речено, сторено.

— А сега трѣгвай съ мене, да идемъ при царя да му искаме дъщерята! — рече бабиниятъ внукъ.

— Добре, да идемъ! — каза ловецътъ и току почна нѣщо да се подсмива.

— На какво се смѣешъ? — попита го бабиниятъ внукъ.

— Като стигнемъ въ царския дворецъ, ще разберешъ, — отговори ловецътъ и пакъ почна да се смѣе.

— Смѣй се, смѣй се! — рече му бабиниятъ внукъ. — Само не забравяй това, което баба веднажъ каза!